

Arrest

nr. 110 910 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, R. C., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 12 juni 1990 in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny, waar u ook geregistreerd was.

Samen met uw broer, A. C. (O.V. 7.632.994), baatte u een winkel in levensmiddelen uit in Grozny.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omwille van de problemen van uw broer. Hij kreeg problemen met de kadyrovtsi omdat hij ervan beschuldigd werd de rebellen met voedsel te hebben bevoorraadt.

Op 5 december 2012 werd hij daarom een eerste keer meegenomen. Kadyrovtsi kwamen naar jullie winkel en namen hem mee. Kort daarna werd hij echter terug vrijgelaten. Hetzelfde gebeurde de dag daarop en op 9 december 2012. Op 9 december 2012 werd hij in de voormiddag rond 11 uur meegenomen. 's Avonds werd hij voor jullie huis uit een wagen geduwd. Hij werd tijdens

zijn vasthouding mishandeld en was er erg aan toe. Jullie lieten een dokter aan huis komen omdat zijn belagers hem hadden verboden hulp te zoeken. Ze eisten ook dat hij zou betalen voor zijn vrijlating. Uw broer was dit echter niet van plan omdat hij het gezicht van 2 van zijn belagers gezien had en hij ervan overtuigd was dat ze hem om die reden hoe dan ook zouden vermoorden ook al betaalde hij. Daarom besloot hij het land te verlaten, wat hij op 15 december 2012 ook deed.

Jullie hoopten dat na zijn vertrek de rust zou weerkeren, maar dat was niet het geval. Na het vertrek van uw broer kwamen de kadyrovtsi naar jullie huis. Ze wilden dat u hen zou informeren van zodra jullie iets van uw broer vernamen.

In december 2012 kwamen ze in totaal nog 4 keer langs. Tijdens een van hun bezoeken probeerden ze de zoon van uw broer mee te nemen, waarop u uw schoonzus en de kinderen naar haar moeder stuurde.

Zelf werd u in december 2012 meegenomen naar de ROVD van de oktoberwijk.

Begin januari 2013 werd u vervolgens twee maal meegenomen naar de basis van de Kadyrovtsi . U werd er bedreigd en onder druk gezet.

Begin februari 2013 werd u nog een derde keer meegenomen, dit keer samen met uw moeder. Jullie kregen een ultimatum opgelegd. Indien uw broer zich binnen de week niet bij hen aandienende, zouden u en uw moeder worden meegenomen naar de bergen en er vermoord worden alsof jullie rebellen waren. Omwille hiervan konden jullie zelf evenmin nog langer in Tsjetsjenië blijven.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 14 februari 2013. Een familielid bracht u samen met uw moeder naar Pjatigorsk (regio Stavropol). Daar namen jullie een trein richting Kiev (in Oekraïne). Vanuit Kiev reisden jullie met een wagen naar elders in Oekraïne, waar jullie overstapten in een andere wagen die jullie naar België bracht.

U bereikte België op 20 februari 2013.

Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw broer.

U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 9).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw broer, A. C. (O.V. 7.632.994), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw broer, A. C. (O.V. 7.632.994), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing, waarvan u een kopie in bijlage vindt.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt bovendien nog bijkomend ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden.

Er werden zowel tegenstrijdigheden vastgesteld in uw eigen opeenvolgende verklaringen als tussen uw verklaringen en die van uw broer.

Wat de tegenstrijdigheden in uw eigen opeenvolgende verklaringen betreft, moet vooreerst gewezen worden op uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in januari 2013 2 keer

werd meegenomen. Toen u de tweede keer werd meegenomen, kwam u pas de volgende dag opnieuw vrij, aldus uw verklaringen bij de DVZ (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5).

Bij het Commissariaat-generaal vertelde u over deze tweede aanhouding echter dat u rond 5 uur 's avonds werd meegenomen (CGVS, p. 14) en reeds na 3 uur vrijkwam (CGVS, p. 12), met andere woorden nog diezelfde dag tegen 8 uur in de avond.

Toen u erop gewezen werd dat deze verklaringen niet met elkaar te rijmen vallen, ontkende u slechts dat u bij de DVZ verklaard had dat u pas de volgende dag na uw arrestatie vrijkwam (CGVS, p. 14), wat de tegenstrijdigheid enkel versterkt.

Toen u bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal immers gevraagd werd naar het verloop van het gehoor bij de DVZ, gaf u aan dat dit goed verlopen was (CGVS, p. 2) en maakte u nergens melding van eventuele fouten in de neerslag van dit interview, die na afloop van het betreffende interview trouwens ook ter goedkeuring werd voorgelezen.

Verder moet opgemerkt worden dat u bij het Commissariaat-generaal in eerste instantie slechts melding maakte van 2 persoonlijke arrestaties (waarbij u werd meegenomen), allebei in januari 2013, zoals u ook verklaarde bij de DVZ.

Wat betreft uw laatste arrestatie vertelde u dat die gebeurde samen met uw moeder alsook dat jullie toen een ultimatum opgelegd kregen. Dit ultimatum hield in dat uw broer zich binnen de week bij jullie belagers moest aanbieden, zo niet zouden u en uw moeder als rebellen vermoord worden (CGVS, p. 10).

In dit verband stelde u tot slot ook dat u en uw moeder het land verlieten nog voor afloop van dit ultimatum (CGVS, p. 14).

Deze stelling valt echter niet te rijmen met uw eerdere verklaring tijdens datzelfde interview.

U had namelijk al gezegd dat uw tweede arrestatie, samen met uw moeder, plaatsvond 3 dagen na de eerste, die ergens begin januari 2013 plaatsgreep (CGVS, p. 11-12). U had eveneens reeds aangegeven dat jullie Tsjetsjenië verlieten op 14 februari 2013 (CGVS, p. 8).

Aangezien de door u aangehaalde tweede arrestatie plaatsvond ergens begin of midden januari 2013 en het opgelegde ultimatum slechts een week bedroeg, zijn jullie dus niet voor het verstrijken van het ultimatum gevlucht als jullie Tsjetsjenië op 14 februari 2013 verlieten.

Hierop gewezen, voerde u plots aan dat er behalve de 2 arrestaties in januari nog een derde arrestatie was geweest, meer bepaald in februari 2013. Bij uw arrestatie in februari werd ook uw moeder meegenomen (CGVS, p. 14).

Deze argumentatie roept echter verschillende nieuwe tegenstrijdigheden op.

Zo stelde u immers dat uw moeder in totaal slechts 1 keer meegenomen werd (CGVS, p. 15) en had u eerder aangegeven dat dit gebeurde toen u zelf een tweede keer gearresteerd werd (CGVS, p. 12). Zoals eerder aangegeven vond uw tweede arrestatie plaats ergens begin of midden januari 2013 (CGVS, p. 11-12).

Geconfronteerd met deze nieuwe tegenstrijdigheid, argumenteerde u dat u gezegd had dat u in januari 2 keer meegenomen was en u in februari samen met uw moeder werd meegenomen. U voegde er nog aan toe dat u zelfs niet gevraagd werd wanneer u samen met uw moeder werd meegenomen (CGVS, p. 16). Echter nadat u zelf uw verhaal had mogen doen, werd u gevraagd wanneer u zelf de tweede keer werd meegenomen, waarop u aangaf dat dit gebeurde in januari, 3 dagen na uw eerste arrestatie. Toen u gevraagd werd of u die tweede keer samen met uw moeder werd gearresteerd, beaamde u dit (CGVS, p. 11-12).

Hierop gewezen, hield u vast aan uw verklaring dat u samen met uw moeder gearresteerd werd in februari 2013 (CGVS, p. 16), wat de tegenstrijdigheid dus niet opheft. Deze verklaring valt trouwens evenmin te rijmen met uw eerdere verklaringen bij de DVZ. Daar had u immers gezegd dat uw moeder werd opgepakt eind januari 2013 (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5), terwijl u bij het Commissariaat-generaal in dit verband eerst sprak over begin of midden januari 2013 (CGVS, p. 11-12) en later over 8 februari 2013 (CGVS, p. 16).

Bovendien maakte u bij de DVZ slechts melding van 2 arrestaties (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5) en niet van 3 of zelfs 4 – indien het feit dat u in december 2012 werd meegenomen naar de ROVD (CGVS, p. 12-13) ook wordt meegerekend.

Bij aanvang van uw gehoor bij het Commissariaat-generaal gaf u nochtans aan dat u tijdens uw interview bij de DVZ alle elementen die verband hielden met uw asielaanvraag had kunnen vermelden (CGVS, p. 2). Volledigheidshalve zij nog opgemerkt dat u bij de DVZ nergens melding hebt gemaakt van het ultimatum dat u en uw moeder zou zijn opgelegd (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5).

De tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen en die van uw broer hebben betrekking op de arrestatie van uw broer op 9 december 2012 en uw eigen arrestaties.

Zo verklaarde u dat uw broer op 9 december 2012 werd meegenomen rond 11 uur 's morgens (CGVS, p. 11). Uw broer zelf verklaarde nochtans dat hij die dag pas na 6 uur 's avonds werd meegenomen (CGVS broer, p. 10).

Gewezen op deze tegenstrijdigheid, repliceerde u dat u zich misschien vergist had of uw broer zich had vergist en je zulke dingen niet onthoudt gelet op de situatie en de toestand (CGVS, p. 13).

Een dergelijke verklaring is echter niet afdoende gezien het grote verschil in jullie verklaringen over een gebeurtenis die raakt aan de kern van jullie asielrelaas. Bijgevolg kon redelijkerwijze van jullie verwacht worden dat jullie over deze gebeurtenis consistente verklaringen zouden afleggen en ze op adequaat in de tijd zouden kunnen situeren. Dit is hier echter niet het geval.

Met betrekking tot diezelfde arrestatie stelde u vervolgens dat uw broer 's avonds voor jullie huis uit een wagen werd gedumpt (CGVS, p. 11). Uw broer verklaarde nochtans dat hij werd afgezet in de buurt van jullie winkel en hij vervolgens met zijn eigen wagen naar huis kwam (CGVS broer, p. 11). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in jullie verklaringen, hield u vast aan uw eigen verklaring en argumenteerde dat uw broer zo ernstig mishandeld was dat hij niet in staat was om zelf naar huis te komen (CGVS, p. 13). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven. Het louter vasthouden aan een van twee tegenstrijdige versies van de feiten is immers niet afdoende.

Verder zei u dat uw broer in december 2012 drie keer werd meegenomen (CGVS, p. 10-11), terwijl uw broer zelf stelde dat hij in zijn hele leven slechts twee keer meegenomen is, een keer in 2004 – zoals u zelf ook aangaf (CGVS, p. 11)- en een keer in december 2012, op de 9de (CGVS broer, p. 10 en 16). Toen u op deze tegenstrijdigheid attent werd gemaakt, antwoordde u dat uw broer over de andere keren misschien niet verteld heeft omdat hij toen niet mishandeld werd. Erop gewezen dat uw broer had aangegeven dat hij in zijn hele leven slechts twee keer gearresteerd werd, wierp u op dat uw broer misschien geheugenproblemen kreeg als gevolg van de mishandelingen (CGVS, p. 13). Deze verklaring is echter niet afdoende aangezien uw broer zelf nergens melding maakte van geheugenproblemen en de door u ingeroepen mogelijke geheugenproblemen door u op geen enkele wijze formeel geattesteerd werden.

Tot slot vermeldde u dat u zelf een eerste keer werd meegenomen begin januari 2013 (CGVS, p. 11) en voor januari 2013 zelf nooit werd meegenomen (CGVS, p. 12). Uw broer verklaarde nochtans dat u werd meegenomen in december 2012, namelijk tussen 15 en 25 december (CGVS broer, p. 14). Hij maakte trouwens nergens melding van het feit dat u later nog zou zijn meegenomen (CGVS broer, p. 15).

Geconfronteerd met de tegenstrijdigheden in jullie verklaringen, stelde u dat u in december werd opgeroepen en ze u kwamen halen, maar het er niet aan toe ging zoals in januari, toen ze u met geweld meenamen (CGVS, p. 12).

Deze verklaring is echter niet afdoende omdat uw broer met betrekking tot uw arrestatie in december verklaarde dat u werd meegenomen naar het presidentiële hoofdkwartier (CGVS broer, p. 14), terwijl u aangaf dat u in december werd meegenomen naar de ROVD (CGVS, p. 12-13).

Hierop gewezen stelde u andermaal dat uw broer zich vergist heeft en het in januari was dat u naar het presidentiële hoofdkwartier werd meegenomen (CGVS, p. 13).

Zoals hierboven reeds aangehaald kan een dergelijke verklaring niet volstaan om de tegenstrijdigheid op te heffen. Het feit dat u zich niet eens concreet meer herinnert wanneer u werd meegenomen naar de ROVD (CGVS, p. 12) kan, gezien de korte tijdsspanne die sindsdien is verstreken, in deze evenmin overtuigen.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, geboorteakte en rijbewijs, verschillende attesten aangaande de winkel die u en uw broer uitbaatten en een convocaties op naam van uw broer) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen.

Wat de convocaties betreft, moet er in eerste instantie op gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds gedane vaststellingen heeft deze convocaties bijgevolg nog weinig bewijswaarde.

Bovendien ontbreekt in de linkerbovenhoek de stempel met de gegevens van de uitreikingsinstantie en wordt op de convocaties evenmin vermeld in het kader van welke zaak uw broer wordt opgeroepen. Zodoende kan deze convocaties uw verklaringen als zou uw broer worden opgeroepen omdat hij wordt beschuldigd van hulp aan de rebellen niet staven.

Het ontbreken van voornoemde gegevens roept eveneens twijfels op over de authenticiteit van dit document.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt trouwens dat iedereen in de Kaukasus tegen betaling eender welk

document kan kopen van ambtenaren, onder wie medewerkers van de ordediensten. Bijgevolg vermag de door u voorgelegde convocaties niet bovenstaande beslissing te wijzigen.

De documenten die u voorlegde met betrekking tot de winkel die u en uw broer uitbaatten, tonen enkel aan dat uw broer in Grozny een officieel geregistreerde winkel had, 'Dishni' genaamd, en jullie allebei als zelfstandige ondernemer geregistreerd waren. Dit wordt hier echter niet betwist.

De overige door u voorgelegde documenten, uw binnenlands Russisch paspoort, geboorteakte en rijbewijs, ten slotte, bevatten louter identiteitsgegevens, die hier evenmin betwist worden.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, K. C., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 8 november 1958 in de Tsjetsjeense stad Atchoi-Martan. Op 28 januari 1984 huwde u officieel met A. C. Hij overleed echter in 1996, ten tijde van de Eerste Tsjetsjeense Oorlog.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Tsjetsjenië verliet omwille van de problemen van uw oudste zoon, A. C. (O.V. 7.632.994).

Hij kreeg problemen met kadyrovtsi omdat hij de rebellen met voedsel had bevoorrad. De kadyrovtsi bedreigden en mishandelden hem.

Daarom vertrok hij in december 2012 naar België.

Na zijn vertrek bleven de kadyrovtsi u en uw jongste zoon, R. C. (O.V. 7.662.840), echter lastigvallen. Ze wilden weten waar uw oudste zoon was. Indien hij zich niet bij hen zou melden, zou u naar de bossen moeten gaan om hem te zoeken. Zelf werd u tot 3 maal toe meegenomen naar een politiebureau en ook uw jongste zoon werd meegenomen.

Omdat u wist dat de kadyrovtsi jullie nooit met rust zouden laten, besloot u dat het beter was eveneens te vertrekken.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 14 februari 2013. Vanuit Grozny reisde u samen met uw zoon R. met de trein naar Kiev (Oekraïne).

Van daaruit kwamen jullie vervolgens met een taxi naar België, dat u bereikte op 20 februari 2013. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde)

beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land kende en die u ertoe aanzetten uw land te ontvluchten rechtstreeks verbonden waren met de problemen van uw oudste zoon (CGVS, p. 6-7).

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw oudste zoon, A. C. (O.V. 7.632.994), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw zoon, A. C. (O.V. 7.632.994), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing, waarvan u een kopie in bijlage vindt.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort en huwelijksakte, de overlijdensakte van uw man en drie medische attesten uit Rusland) zijn niet van dien aard dat ze deze beslissing kunnen wijzigen.

Uw binnenlands Russisch paspoort en huwelijksakte bevatten uitsluitend identiteitsgegevens die hier niet betwist worden.

Uit de overlijdensakte van uw man blijkt enkel dat hij op 30 augustus 1996 overleed, wat evenmin betwist wordt.

De door u voorgelegde medische attesten ten slotte hebben betrekking op de operatie die u in 2008 onderging om een hematoom in uw linker hersenhelft te verwijderen en de medische gevolgen van deze ingreep. Deze medische documenten houden geen verband met de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 22 mei 2013 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, (A) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook van de (zie p. 4) "materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Ze gaan in op de elementen van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en passen deze vervolgens toe op hun asielrelaas.

Wat betreft het element (zie p. 5) *“zich buiten het land van herkomst bevinden”* wijzen verzoekers erop dat ze zich in België bevinden, alwaar ze hun asielaanvraag hebben ingediend op 20 februari 2013.

Aangaande de gegronde vrees voor vervolging, leggen verzoekers uit dat deze vrees een subjectief en een objectief element vereist, doch dat (zie p. 5) *“vrees volstaat”*; de asielzoeker moet *“niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad”*.

Verzoekers zijn dan ook van mening dat ze terecht kunnen stellen dat ze vervolgd wordt en stellen dat de commissaris-generaal uitgaat (zie p. 5) *“van de verkeerde veronderstellingen”*.

Ze wijzen er op dat de commissaris-generaal erkent dat er mensenrechtenschendingen voorkomen in Tsjetsjenië, doch dat hij volhoudt dat de loutere Tsjetsjeense origine en herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaat voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Ze merken op dat de bestreden beslissingen wel vermelden dat tienduizenden Tsjetsjenen vrijwillig terugkeren naar hun land, doch menen dat evenwel geen rekening werd gehouden met de bedreigingen en mensonterende behandelingen die terugkerende vluchtelingen uit het buitenland in Tsjetsjenië dienen te ondergaan.

Verzoekers verwijzen daarom naar informatie waaruit volgens hen de precare veiligheidssituatie, bedreigingen, foltering, illegale opsluitingen, discriminatie en uitermate slechte overlevingsomstandigheden, van vluchtelingen blijken: *“Caucase du Nord: sécurité et droits humains: Tchétchénie, Daghestan et Ingouchie”*, Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, 12 september 2011; *“Chechens in the Russian federation”*, Danisch Immigration Service, oktober 2011; *“General Assembly: Compilation prepared by the Office of the High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution”*, United Nations, 11 februari 2013; *“Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons (IDPs) asylum seekers and refugees in Europe”*, European Council on Refugees and exiles, maart 2011; *“Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees to the Office of the High Commissioner for Human Rights”*, UNHCR, februari 2010; *“IDPs increasingly neglected despite continuing needs”*, Internal displacement monitoring centre, 14 maart 2013; *“The situation of IDPs and returnees in the North Caucasus region: report: Doc. 12882”*, Council of Europe: Committee on Migration Refugees and Displaced Persons, 5 maart 2012; *“Civic Assistance: Evidence from the Human Rights Centre Memorial and the Civic Assistance Committee on the Situation of previous residents of the Chechen Republic in Russia”*, Civic Assistance, 15 januari 2010.

Om hun vrees voor vervolging verder te illustreren citeren verzoekers eveneens uit een beroepsverzoekschrift waarbij een Tsjetsjeense vrouw die in Oostenrijk asiel had aangevraagd, dreigde uitgewezen te worden naar Tsjetsjenië.

In het stuk dat ze aanhalen worden een aantal voorbeelden aangehaald van personen die bij hun gedwongen terugkeer naar Tsjetsjenië verschrikkelijke onmenselijke en vernederende behandelingen hebben ondergaan (zie *“Guidelines on the treatment of Chechen internally displaced persons (IDPs) asylum seekers and refugees in Europe”*, European Council on Refugees and exiles, maart 2011).

Verzoekers besluiten dat de door hen neergelegde rapporten meer dan genoegzaam aantonen dat ze zullen worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen; een risico op foltering is derhalve reëel, aldus verzoekers.

Verzoekers hernemen kort hun asielrelaas -hetwelk gebaseerd is op de problemen van hun familielid A. C.- en stellen vast dat in het kader van hun weigeringsbeslissingen wordt verwezen naar de negatieve beslissing inzake A. C. Ze stellen te volharden in de argumenten die in het verzoekschrift van A. C. en Z. C. werden aangehaald, hetwelk zij aan hun stukkenbundel bijvoegen (zie verzoekschrift tot hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen betreffende de asielaanvraag van de heer A. C. en mevrouw Z. C.).

Ze herhalen dat het voor hen onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst, gezien ze onterecht worden beschuldigd en geïsoleerd door de autoriteiten. Bovendien is volgens hen hun vrees nog steeds actueel, wat wordt bewezen door de verschillende convocaties, die zowel op hun naam als op naam van A. C. zijn toegekomen.

Aangaande de weerhouden tegenstrijdigheden over de arrestaties blijft verzoeker bij zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal.

Verzoekers laten tevens gelden dat het moeilijk is om alle incidenten nog perfect in de tijd te situeren, niettegenstaande dat arrestaties wel degelijk een zware impact nalaten.

Ze verwijzen ook naar de verklaringen van verzoeker op het Commissariaat-generaal waarin hij stelde dat, gelet op de gebeurtenissen, het voor hem niet gemakkelijk is om alles zo precies te kunnen situeren.

Ze merken tevens op dat verzoekster meermaals wees op haar geheugenproblemen.

Betreffende de weerhouden tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, verklaren verzoekers dat zij bij het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken moe en uitgeput waren door de lange reis, *“zodat dit eveneens in rekening dient te worden gebracht bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een ‘fout’”* (zie p. 11).

Ze stellen ook dat de “stressfactor” bij de verhoren niet aan de kant mag worden geschoven. Ze wijzen tevens op de snelle afhandeling van het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, waardoor het volgens hen niet abnormaal is dat ze iets vergeten te vermelden zijn er bijgevolg geen sprake kan zijn van “fouten” of “tegenstrijdigheden”.

Verzoekers laten vervolgens gelden dat nieuwe convocaties toekwamen zowel op naam van verzoeker, als op naam van zijn broer A. C., wat ertoe leidt dat te stellen dat hun vrees nog steeds actueel is. Deze convocaties bewijzen volgens hen dat de autoriteiten niet terugdeinzen om mensen onterecht te beschuldigen

Verzoekers wijzen erop dat naast de convocatie die verzoeker reeds neerlegde op het Commissariaat-generaal, er voor verzoeker een nieuwe convocatie is toegekomen, waarin hij wordt opgedragen zich op 28 maart 2013 opnieuw aan te melden; ze voegen deze convocatie -met vertaling- toe aan hun stukkenbundel.

Ook op naam van A. C. zouden zijn nieuwe convocaties uitgevaardigd, waarbij hij zich op 14 januari 2013, 5 februari 2013 en 28 maart 2013 bij de bevoegde diensten diende aan te melden; ook deze convocaties -met vertaling- werden bij het verzoekschrift gevoegd.

Verzoekers vestigen er de aandacht op onder verwijzing naar de omslagen, dat deze convocaties nog maar recent werden ontvangen.

Betreffende de door verzoeker neergelegde convocatie op het Commissariaat-generaal – waarover in diens bestreden beslissing werd opgemerkt dat de stempel met gegevens van de uitreikingsinstantie in de linkerbovenhoek ontbreekt en er niet in vermeld wordt in het kader van welke zaak A. C. werd opgeroepen – laten verzoekers gelden dat deze zo werd ontvangen en geenszins een vals document betreft.

Verzoekers laten gelden dat mocht dit wel het geval zijn, ze er toch minstens voor gezorgd zouden hebben dat de documenten in orde zouden zijn. Zij voeren aan dat -zelfs indien de documenten perfect in orde zouden zijn- de commissaris-generaal zeker een andere reden zou hebben gevonden om het voorgelegde document als vals te beschouwen, bijvoorbeeld door te stellen dat dergelijke documenten gemakkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn. Ze voegen hieraan toe dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, algemene informatie betreft, die geenszins kan worden toegepast op hun individuele situatie.

Volgens verzoekers is de reden waarom deze convocaties werden uitgevaardigd, duidelijk en ze voeren aan dat deze zeer zeker verband houden met de problemen die zichzelf, A. C. en Z. C. in hun land van herkomst hebben ondervonden: *“de convocaties komen immers na de verschillende arrestaties en zijn het gevolg van het vertrek van verzoekers naar veiligere oorden”* (zie p. 12).

Aangaande het element *“omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”*, verwijzen verzoekers naar rechtspraak van de Raad van State en naar rechtsleer. Zij hernemen kort hun asielrelaas en besluiten dat het voor hen onmogelijk is om zonder vrees voor vervolging in hun land van herkomst te leven.

Wat betreft het element *“de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen”*, verwijzen verzoekers naar rechtsleer en besluiten dat ze de bescherming van hun land van herkomst niet kunnen inroepen omdat de Russische autoriteiten niet in staat zijn om hen te beschermen, zeker niet tegen terroristische groeperingen. Verzoekers voegen er nog aan toe dat ze door valse of corrupte militairen werden gevisieerd.

Verzoekers voeren vervolgens een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook een schending van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en een schending aan van de *“materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoekers verwijzen naar artikelen 49/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en stellen vooreerst dat hun identiteit en afkomst niet worden betwist.

Zij halen vervolgens informatie aan waaruit volgens hen blijkt dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus allerminst veilig is: “Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus”, Rijksoverheid.nl, januari 2012; “World Report 2013 – Russia”, Human Rights Watch, 31 januari 2013; “Reisadvies Rusland”, Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, 7 maart 2013.

Zij stellen dat hen de subsidiaire beschermingsstatus een negatie van de huidige onveiligheidssituatie in Tsjetsjenië zou betekenen.

Verzoekers halen eveneens een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, alsook van de Kwalificatierichtlijn en de *“materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Ze stellen dat naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in de Noordelijke Kaukasus, overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, het risico op mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet hoog is.

Ze verwijzen hiervoor naar hun uiteenzetting over de mensenrechtenschendingen tegen burgers die na een verblijf in het buitenland naar hun land terugkeren. Volgens verzoekers is het meer dan waarschijnlijk dat ook zij zullen worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en in een mensonwaardige situatie zullen terechtkomen.

Ook is er volgens hen sprake zijn van *“discriminatie op alle vlakken”* zijn; ze leggen uit dat personen die naar hun land van herkomst dienen terug te keren, geen huis en geen werk hebben en dat ze ook op vlak van gezondheidszorg en onderwijs aan de kant geschoven worden.

Ze besluiten dat het risico op ernstige schade voor hen meer reëel is en menen dat ze het risico lopen om opnieuw bloot te worden gesteld aan *“deze discriminaties”*.

Verzoekers vragen in hoofddorde de bestreden beslissingen *“te vernietigen en te hervormen”* en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen; in ondergeschikte orde de bestreden beslissingen *“te vernietigen en te hervormen”* en hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift van 22 mei 2013 naast een kopie van de bestreden beslissingen, volgende stukken: “Caucase du Nord: sécurité et droits humains: Tchétchénie, Daghestan et Ingouchie”, Organisation Suisse d’aide aux réfugiés, 12 september 2011; “Chechens in the Russian federation”, Danisch Immigration Service, oktober 2011; “General Assembly: Compilation prepared by the Office of the High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution”, United Nations, 11 februari 2013; “Guidelines on the treatment Chechen internally displaced persons (IDPs) asylum seekers and refugees in Europe, European Council on Refugees and exiles, maart 2011; “Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights Compilation Report – The Russian Federation”, UNHCR, februari 2010; “IDP’s increasingly neglected despite continuing needs”, Internal displacement monitoring centre, 14 maart 2013; “The situation of IDPs and returnees in the North Caucasus region: report: Doc. 12882”, Council of Europe: Committee on Migration Refugees and Displaced Persons, 5 maart 2012; “Civic Assistance: Evidence from the Human Rights Centre Memorial and the Civic Assistance Committee on the Situation of previous residents of the Chechen Republic in Russia”, Civic Assistance, 15 januari 2010.

Verder nog: het verzoekschrift tot hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen betreffende de asielaanvraag van de heer A. C. en mevrouw Z. C.; de oproepingsbrief -met beëdigde vertaling- op naam van verzoeker, verplicht aan te melden op 28 maart 2013; de oproepingsbrief -met beëdigde vertaling- op naam van de heer A. C., verplicht aan te melden op 14 januari 2013; de oproepingsbrief -met beëdigde vertaling- op naam van de heer A. C., verplicht aan te melden op 5 februari 2013; de oproepingsbrief -met beëdigde vertaling- op naam van de heer A. C., verplicht aan te melden op 28 maart 2013; de briefomslagveloppe waarmee de convocaties werden opgestuurd; alsmede “Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus”, Rijksoverheid.nl, januari 2012; “World Report 2013 – Russia”, Human Rights Watch, 31 januari 2013 en tenslotte het “Reisadvies Rusland”, Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, 7 maart 2013

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, K. C., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, R. C., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over

de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar complex blijft, zoals blijkt uit de informatie welke door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekers voeren tegen bovenstaande vaststelling in hun verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal in zijn beslissingen geen rekening heeft gehouden met de bedreigingen en mensonterende behandelingen die terugkerende vluchtelingen in Tsjetsjenië zullen ondergaan. Ze verwijzen hiervoor naar documenten die zij bij het verzoekschrift voegden.

Met betrekking tot de informatie die ze halen uit "Caucase du Nord: sécurité et droits humains: Tchétchénie, Daghestan et Ingouchie", Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, 12 september 2011; "Chechens in the Russian federation", Danisch Immigration Service, oktober 2011; "Guidelines on the treatment Chechen internally displaced persons (IDPs) asylum seekers and refugees in Europe, European Council on Refugees and exiles, maart 2011; "Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights Compilation Report – The Russian Federation", UNHCR, februari 2010; "The situation of IDPs and returnees in the North Caucasus region: report: Doc. 12882", Council of Europe: Committee on Migration Refugees and Displaced Persons, 5 maart 2012; "Civic Assistance: Evidence from the Human Rights Centre Memorial and the Civic Assistance Committee on the Situation of previous residents of the Chechen Republic in Russia", Civic Assistance, 15 januari 2010, stelt de Raad vast dat deze informatie reeds gedateerd is.

De Raad wijst er op vrees dat de vrees voor vervolging op het ogenblik van het onderzoek nog actueel dient te zijn om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172). De Raad moet zijn oordeel steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet; zie ook: RvS 26 september 2008, nr. 186.532; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 74-75).

Betreffende de informatie die wel actueel is ("General Assembly: Compilation prepared by the Office of the High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 5 of the annex to Human Rights Council resolution", United Nations, 11 februari 2013; "IDP's increasingly neglected despite continuing needs", Internal displacement monitoring centre, 14 maart 2013) stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen.

Uit deze informatie blijkt immers slechts dat volgens UNHCR de opvang van voormalige vluchtelingen en andere personen die terugkeren naar hun land van herkomst, van standaardkwaliteit is, dat - ondanks de terugkeer van 300 000 Tsjetsjenen- ze soms vrezen voor hun veiligheid omwille van de mensenrechtenschendingen waarvan ze eerder het slachtoffer waren of hiervan getuige waren ten tijde van de conflicten en dat er bij dergelijke misbruiken nog steeds straffeloosheid heerst.

De Raad erkent echter dat de situatie complex blijft en er zich nog steeds mensenrechtenschendingen voordoen. Verzoekers tonen echter niet aan dat deze schendingen een gericht karakter hebben, waardoor ze dus niet het bewijs leveren van het feit dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich volstaat voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit de verklaringen van verzoeker afgelegd bij het verhoor op 2 april 2013 op het commissariaat-generaal, blijkt dat de problemen die ze in hun land kenden en die hen ertoe aanzetten hun land te ontvluchten, rechtstreeks verbonden waren met de problemen van hun broer/zoon A. C. (zie het verhoorverslag, p. 6, 7).

Verzoekers voeren geen persoonlijke problemen die geen verband hebben met de problemen van A. C., aan.

De Raad stelt echter vast dat in het kader van de asielaanvraag van voormelde A. C. een beslissing werd genomen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke door de Raad werd bevestigd bij arrest van 25 juni 2013.

Gelet op het feit dat tegen voornoemd arrest geen beroep werd aangetekend bij de Raad van State binnen de daarvoor voorziene termijn van dertig dagen, heeft dit arrest kracht van gewijsde.

Bedoeld arrest luidt als volgt:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel halen verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming en van de materiële motiveringsplicht. De door verzoekende partijen aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Waar verzoekende partijen zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroepen op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St.

Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van beide middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde vaagheid van eerste verzoekende partij aangaande de situering in de tijd van de verschillende acties van de militairen na haar vertrek, benadrukken verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij bij deze gebeurtenissen niet aanwezig was. Verder stellen ze dat de telefoon van eerste verzoekende partij werd afgeluisterd, waardoor zij niet veel kon vragen aan haar familie. De gesprekken met haar moeder en haar echtgenote waren steeds kort en beperkten zich tot de toestand van de kinderen en het gezin.

2.2.4.2. Daar waar wordt gesteld dat eerste verzoekende partij bij deze gebeurtenissen niet aanwezig was, wijst de Raad erop dat van eerste verzoekende partij verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie eerste verzoekende partij zou toelaten haar eigen situatie beter in te schatten.

Dat eerste verzoekende partij geen vragen durfde te stellen aan haar echtgenote omdat haar telefoon werd afgeluisterd is in casu niet van belang, aangezien haar echtgenote zich reeds sinds 15 januari 2013 in België bevindt, waardoor eerste verzoekende partij reeds ruim de tijd had zich bij haar echtgenote te informeren aangaande de verschillende bezoeken van de militairen aan het adres van verzoekende partijen en aan het adres van de ouders van tweede verzoekende partij.

Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat eerste verzoekende partij niet wist wanneer haar broer werd meegenomen door de militairen, stelt de Raad verder vast dat eerste verzoekende partij haar broer nog gebeld heeft na diens vrijlating (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/02/2013, p. 14). Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat zij over deze gebeurtenis met haar broer heeft gesproken – en zich dus niet heeft beperkt tot de toestand van de kinderen en het gezin – aangezien eerste verzoekende partij weet dat haar broer werd ondervraagd over waar eerste verzoekende partij was en dat aan haar broer werd gevraagd de telefoonnummers van de echtgenote en de moeder van eerste verzoekende partij te geven (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/02/2013, p. 14). De Raad acht het bevreemdend dat eerste verzoekende partij enerzijds wel weet wat er zich heeft afgespeeld toen haar broer werd meegenomen door de militairen, maar anderzijds niet precies weet wanneer dit zou zijn gebeurd. Gezien voormelde verklaringen, maakt eerste verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij de kans niet zou hebben gehad aan haar broer te vragen wanneer deze werd meegenomen.

Wat betreft het aantal keer dat de militairen nog in januari en februari langskwamen nadat ook tweede verzoekende partij samen met de kinderen vertrokken was uit het land van herkomst, vormt het verweer dat eerste verzoekende partij hierover geen vragen heeft gesteld omdat de telefoongesprekken werden afgeluisterd geen verschoningsgrond voor de onwetendheid van eerste verzoekende partij hieromtrent. De Raad wijst er immers op dat eerste verzoekende partij had kunnen trachten via andere communicatiemiddelen dan via de telefoon en/of eventueel via derden hierover meer informatie te bekomen. Eerste verzoekende partij heeft dit evenwel nagelaten.

2.2.5.1. Verzoekende partijen stellen in verband met de vastgestelde vage verklaringen van tweede verzoekende partij over het moment waarop eerste verzoekende partij werd meegenomen door de militairen dat tweede verzoekende partij dit zich niet exact kon herinneren door de talrijke gebeurtenissen op een heel korte tijd, met name de ontvoering van haar man en de talrijke invallen van de militairen.

2.2.5.2. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van een dergelijke belangrijke gebeurtenis, met name de eerste en enige keer tijdens het huwelijk van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij werd meegenomen door militairen en waarbij deze ernstig werd geslagen, kan immers worden aangenomen dat zij in het geheugen van de betrokkene is gegrift en dat tweede verzoekende partij weet wanneer deze ingrijpende gebeurtenis heeft plaatsgevonden. Gezien de ernst van deze gebeurtenis – toen eerste verzoekende partij thuis kwam zat haar hoofd onder het bloed – kan het gegeven dat verschillende gebeurtenissen elkaar op een korte tijd opvolgden de vaagheid van tweede verzoekende partij dienaangaande niet vergoelijken. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.6.1. Omtrent de vage verklaringen van tweede verzoekende partij over het aantal keren dat de militairen na het vertrek van eerste verzoekende partij langskwamen, merken verzoekende partijen in hun verzoekschrift op dat de militairen soms door de broer van eerste verzoekende partij aan de poort van de tuin werden tegengehouden. Tweede verzoekende partij heeft de militairen dan ook niet iedere keer gezien toen ze kwamen, hetgeen verklaart waarom zij niet precies weet hoeveel keer ze zijn langs geweest.

2.2.6.2. De Raad is van oordeel dat de stelling van verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij de militairen niet iedere keer gezien heeft toen deze langskwamen, aangezien de militairen soms door de broer van eerste verzoekende partij aan de poort van de tuin werden tegengehouden, geen grondslag vindt in het administratief dossier, en derhalve een loutere post-factumverklaring uitmaakt die niet van aard is desbetreffende motivering te weerleggen. Aan tweede verzoekende partij werd louter de vraag gesteld hoeveel keer de militairen nog naar haar huis kwamen (administratief dossier, stuk 4B, p. 10) en dit ongeacht of ze deze al dan niet zelf heeft gezien of al dan niet door haar schoonbroer aan de tuinpoort werden tegengehouden.

2.2.7.1. Daar waar verwerende partij vaststelt dat eerste verzoekende partij ook tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele melding maakt van meerdere arrestaties in december 2012 terwijl haar advocate op 1 februari 2013 een e-mail had gestuurd aan het Commissariaat-generaal stellende dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard meerdere malen te zijn gearresteerd in december 2012, maar dat deze informatie niet werd opgenomen in de neerslag van dat interview en dat door tweede verzoekende partij werd verklaard dat eerste verzoekende partij in december verschillende keren werd gearresteerd, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij bij haar verklaringen blijft zoals deze werden uiteengezet door haar advocate in de e-mail van 1 februari 2013. Eerste verzoekende partij werd drie maal gearresteerd, namelijk op 3, 5 en 9 december 2012.

2.2.7.2. De Raad is van oordeel dat de loutere verwijzing van eerste verzoekende partij naar één versie van de feiten – met name zoals deze werd uiteengezet door haar advocate in de e-mail van 1 februari 2013 – geenszins van aard is de vastgestelde ongerijmdheden te ontcrachten. Door eerste verzoekende partij werd immers tweemaal verklaard, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, luik 3) als op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/02/2013, p. 16), slechts twee keer te zijn gearresteerd, één keer in 2004 en één keer in 2012. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partijen toekomt om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij met dergelijke loutere verwijzing naar één versie van de feiten in gebreke blijven.

2.2.8.1. Inzake de vastgestelde ongerijmdheid tussen de verklaringen van eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze op het Commissariaat-generaal over de tijd die eerste verzoekende partij had gekregen om het geld voor haar vrijlating bijeen te krijgen, menen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed werd verstaan. Eerste verzoekende partij blijft erbij dat zij eerst twee dagen kreeg en uiteindelijk een maand kon bekomen.

2.2.8.2. De Raad wijst verzoekende partijen erop dat de verklaringen van eerste verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken haar achteraf nog werden voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 12, p. 5). Het argument dat eerste verzoekende partij niet goed werd verstaan tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kan de Raad dan ook niet overtuigen. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat eerste verzoekende partij eerst twee dagen kreeg en uiteindelijk een maand, stelt de Raad vast dat dit een derde versie is van de feiten. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal verklaart eerste verzoekende partij immers dat zij eerst twee dagen kreeg, maar uiteindelijk tien dagen kreeg nadat eerste verzoekende partij hierom had gevraagd ("Ze gaven me 10 dagen om het geld te verzamelen en hen te betalen." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/02/2013, p. 10)). Deze vaststelling bevestigt verder de ongelooftwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partijen.

2.2.9.1. Omtrent de motivering van verwerende partij aangaande de reisroute van eerste verzoekende partij, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij bij haar verklaringen dienaangaande blijft. Er was maar één controle, waarbij de chauffeur niet het paspoort van eerste verzoekende partij heeft gebruikt, maar andere papieren. De douanier heeft deze documenten bekeken en ook door het raam gekeken. Daarna mochten ze doorrijden. Verder wijzen verzoekende partijen erop dat heel wat asielzoekers de Europese Unie binnenkomen, waardoor het niet anders kan dan dat douaniers meewerken met smokkelaars. Ten slotte stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij op het einde van de reis vergeten is haar paspoort terug te vragen.

2.2.9.2. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift de verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande haar reisweg hernemen – hetgeen zij doen door te stellen dat er maar één controle was, waarbij de chauffeur niet het paspoort van eerste verzoekende partij heeft gebruikt maar andere papieren en dat er geen persoonlijke controle van eerste verzoekende partij was – wijst de Raad erop dat het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt immers aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, alwaar zij op voormelde wijze in gebreke blijven. Nopens het betoog van verzoekende partijen dat er evenwel heel wat asielzoekers de Europese Unie binnenkomen, stelt de Raad vast dat verwerende partij niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal de grens met de Schengenzone te overschrijden, doch stelt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waardoor het quasi onmogelijk is om de EU of de Schengenzone te betreden zonder persoonlijke paspoortcontrole. De stelling van verzoekende partijen dat douaniers meewerken met smokkelaars betreft een blote bewering die door verzoekende partijen op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. De verklaring van verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij onderweg niet persoonlijk werd gecontroleerd is derhalve weinig aannemelijk.

Verder is de Raad de mening toegedaan dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid dat eerste verzoekende partij niet wist welke documenten de chauffeur voor haar tijdens de reis gebruikte en dat zij niet op de hoogte werd gebracht door de chauffeur van de inhoud van deze documenten. Uit de informatie welke door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 16, deel 2), blijkt immers dat de buitengrenzen van de Schengenzone uiterst streng worden gecontroleerd waarop uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Het risico voor zowel eerste verzoekende partij als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel en het is derhalve volstrekt niet aannemelijk dat de smokkelaar eerste verzoekende partij niet in kennis zou hebben gesteld van de voor haar gebruikte reisdocumenten.

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift stellen dat eerste verzoekende partij haar paspoort is vergeten terug te vragen, stelt de Raad vast dat deze verklaring inconsistent is met hetgeen door eerste verzoekende partij werd verklaard tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal op 27 februari 2013. Tijdens haar gehoor geeft eerste verzoekende partij immers geenszins aan dat de smokkelaar haar internationaal paspoort zou hebben gehad, en dat zij het zou vergeten terug te vragen zijn. Daarentegen verklaart zij dat ze het is verloren en dat ze denkt dat ze het in de wagen heeft achtergelaten. Desbetreffend verliep het gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 februari 2013 als volgt:

“- internationaal PP?

Ik had een internationaal PP, maar onderweg ben ik het verloren.

- wanneer heeft u het laatst in uw handen gehad?

Toen ik in Oekraïne kwam, denk ik dat ik het in de wagen achtergelaten heb.” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/02/2013, p. 7). De vaststelling dat de verklaringen van eerste verzoekende partij gegeven tijdens haar gehoor omtrent haar internationaal paspoort tegenstrijdig zijn aan deze in het verzoekschrift van verzoekende partijen versterkt dan ook het vermoeden dat eerste verzoekende partij haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden.

2.2.10.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat eerste verzoekende partij het niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst niet op bescherming zou kunnen rekenen daar zij naliet een klacht in te dienen naar aanleiding van haar problemen, wijzen verzoekende partijen erop dat er nog steeds veel corruptie is in Rusland en dat de autoriteiten niet te vertrouwen zijn. Desbetreffend voegen zij als bijlage aan hun verzoekschrift een interview met I. S. (bijlage 7), substituut procureur-generaal in de Russische Federatie, toe.

2.2.10.2. De Raad meent dat verzoekende partijen het geenszins aannemelijk kunnen maken dat zij in hun land van herkomst niet op bescherming zouden kunnen rekenen. Door eerste verzoekende partij werd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 februari 2013 immers het volgende verklaard:

“- waarvoor vreesden ze dan als u naar het ZH of rechtshandavingsinstanties zou gaan?

Ze waren bang dat ik hen zou verraden. Als ik naar het ZH zou gaan, moest ik zeggen hoe ik dat trauma had opgelopen en door wie. Ze waren bang dat ik alles zou vertellen.” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 27/02/2013, p. 12). De Raad ziet niet in waarom de belagers van eerste verzoekende partij bang zouden hebben dat eerste verzoekende partij alles zou vertellen indien er toch geen gevolgen zouden worden gegeven aan haar stappen gericht naar een ziekenhuis of een rechtshandavingsinstantie. De loutere verwijzing naar de algemene situatie in de Russische Federatie, stellende dat er nog steeds veel corruptie is, kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partijen in casu in hun land van herkomst geen bescherming konden krijgen.

2.2.11. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen per aangetekende zending van 22 mei 2013 aan de Raad een aantal stukken overmaken. Bijlage 8 betreft een convocatie gericht aan de broer van eerste verzoekende partij. Bijlagen 9 tot 11 betreffen convocaties gericht aan eerste verzoekende partij. De Raad merkt evenwel op dat deze convocaties (bijlagen 8 – 11) allen fotokopieën betreffen en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Verder oordeelt de Raad dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is.

2.2.12. Voormelde flagrante tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, de ongeloofwaardige verklaringen van eerste verzoekende partij aangaande haar reisroute en de vaststelling dat verzoekende partijen hebben nagelaten bescherming te zoeken bij de Russische autoriteiten verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partijen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen vergenoegen zich te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië – ter staving hiervan voegen zij een aantal internationale rapporten toe (bijlagen 4-6) – doch brengen evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: “Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is” (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dienen verzoekende partijen enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Tsjetsjenië betreffende de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen aldaar – hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissingen niet wordt ontkend – niet aantonen dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen. Dit klemt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 16 juli 2012 (administratief dossier, stuk 16, deel 1) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict door de beperkte en gerichte aard van de gevechtshandelingen wordt door de verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.”

Gelet op het kracht van gewijsde van bovenstaand arrest van 25 juni 2013 inzake de asielaanvraag van A. C. en zijn vrouw Z. C., kunnen de erin vastgestelde motieven niet meer worden betwist.

Gezien de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten louter voortspuiten uit een reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, kan aan deze feiten ook geen geloof worden gehecht. Derhalve kan ten aanzien van verzoekers evenmin worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in het Vluchtelingenverdrag.

De door verzoekers bijgebrachte documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Gelet op het kracht van gewijsde van bovenstaand arrest is de verwijzing naar het beroepsverzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van het commissaris-generaal betreffende de asielaanvraag van de A. C. en Z. C. niet dienstig. De hierin gedane vaststellingen zijn wegens het kracht van gewijsde immers onherroepelijk. Derhalve kunnen ook aan de oproepingsbrieven op naam van verzoeker en op naam van A. C. geen enkele bewijswaarde worden toegekend; er wordt immers geen geloof gehecht aan de door hen ingeroepen vervolgingsfeiten. De Raad wijst er op dat stukken enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, maar op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen (RvV, nr. 20.028 van 5 december 2008). De briefomslag waarin de convocaties aan verzoekers werden opgestuurd, bewijst enkel wanneer deze documenten hen werden opgestuurd en bezorgd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat). De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers beroepen zich op een schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Kwalificatierichtlijn en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming) en een schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Onder verwijzing naar de eerder geciteerde rapporten (zie stukken 4-11) stellen verzoekers dat het meer dan waarschijnlijk is dat ze bij een terugkeer naar hun land van herkomst, zullen worden blootgesteld aan mensenrechtenschendingen en dat ze in een mensonwaardige situatie zullen terechtkomen. Verzoekers zijn dan ook van mening dat hen overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Betreffende de Kwalificatierichtlijn wijst de Raad er op dat deze norm overgenomen is in de vreemdelingenwet, waardoor het niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie.

Verder antwoordt de Raad dat het duidelijk is dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 van de Kwalificatierichtlijn). Het relaas van verzoekers werd ongeloofwaardig bevonden zodat ze derhalve niet in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar algemene informatie kan deze vaststelling niet wijzigen, gelet op het feit dat de schending van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet vereist dat verzoekers in concreto aantonen dat ze persoonlijk het slachtoffer zijn geworden of dreigen te worden, van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst.

Verzoekers verwijzen tevens naar rapporten die aangeven dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus allerminst veilig te noemen is (zie "Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus", Rijksoverheid.nl, januari 2012; "World Report 2013 – Russia", Human Rights Watch, 31 januari 2013; "Reisadvies Rusland", Koninkrijk België, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, 7 maart 2013). Het is volgens hen geenszins uit te sluiten dat er burgerslachtoffers vallen; de situatie is er ernstig en precair.

Verzoekers zijn van mening dat het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus het negeren van de huidige onveiligheidssituatie in Tsjetsjenië betekent.

In zoverre ze zich op deze informatie beroepen in het kader van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop op dat zowel artikel 48/4, §2, a) als artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet vereisen dat verzoekers in concreto aantonen dat ze een reëel risico lopen op schade in de zin van voornoemde wetsartikelen. Ze moeten aldus aantonen dat ze persoonlijk een reëel risico lopen op doodstraf of executie, of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst.

Op basis van de Subject Related Briefing "*Russische Federatie/Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië*" van 16 juli 2012, door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen.

De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen.

De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers naar bovenvermelde door hun aangebrachte objectieve rapporten verwijzen in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat verzoekers met hun betoog niet aannemelijk maken dat de onveiligheidssituatie in Tsjetsjenië leidt tot een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad stelt vooreerst vast dat de informatie in het "Algemeen ambtsbericht Noordelijke Kaukasus" gedateerd is en bezwaarlijk kan dienen als bewijs dat verzoekers actueel bij terugkeer naar hun land van herkomst, een risico lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Waar uit het "World Report 2013 - Russia" blijkt dat de overheid nog steeds mensenrechtenschendingen begaat, stelt de Raad vast dat dit bovenstaande vaststelling geenszins weerlegt.

De Raad erkent immers dat er zich in Tsjetsjenië nog problemen voordoen, doch is van oordeel dat wegens het gericht karakter van het geweld en het beperkt aantal burgerslachtoffers, er actueel geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Betreffende verzoekers verwijzing naar het reisadvies over Rusland, waaruit blijkt dat de Belgische overheid reizen naar o. a. Tsjetsjenië afraadt omdat er zich aldaar nog steeds problemen voordoen en vooral in de republieken Dagestan en Ingoesjetië een zorgwekkende trend van quasi dagelijks geweld en een toenemende radicalisering waar te nemen is, is de Raad van oordeel dat dit irrelevant is daar het niet slaat op de concrete situatie van verzoekers, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 174.848 van 25 september 2007; RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007; RvV, nr. 54.118 van 6 januari 2011, RvV, nr. 94.565 van 7 januari 2013).

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de

grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE